

Журнал Францисканського Ордену Світських

HABEMUS PAPAM !



Житомир 2005

Журнал «МИР та ДОБРО» Францисканського Ордену
Світських (ФОС), парафії св. Йоана з Дуклі при монастирі
ОО. Францисканців (OFM) м. Житомира.

У НОМЕРІ:

Життя Церкви

<i>Світло Папи Івана Павла II</i>	3
<i>Маємо Папу!</i>	7
<i>Чим для нас є Євхаристія</i>	9

Літургійний рік

<i>Марія звертається до світу</i>	12
<i>4 червня – Непорочне Серце Пресвятої Діви Марії</i>	14
<i>Кульм Найсвятішого Серця Ісуса</i>	16
<i>Кульм Непорочного Серця Марії</i>	19

Францисканська формація

<i>Роздуми над регулою</i>	21
<i>Духовне зростання</i>	22
<i>Гордість</i>	24
<i>Бумажний змей</i>	26
<i>Цінуйте час</i>	27

З життя спільноти

<i>Пасхальна адорація</i>	29
<i>Пасхальні відвідини сестер</i>	31
<i>Спогади. Зустріч зі Святішим Отцем у Києві</i>	32

Святі францисканці

<i>Свята Марія Анна від Ісуса</i>	35
-----------------------------------	----

Светлой памяти Пантифика

Редакція: о. Радослав (OFM), Людмила Данилко, Марія Окунева, Людмила Павловська, Валентина Журавльова, Станіслав Ганський, Неля Ганська.

Наша адреса: 10014, Житомир вул. Київська 4, монастир
OFM Тел. 22 – 78 – 88, 37 – 54 - 64



СВІТЛО ПАПИ РИМСЬКОГО ІВАНА ПАВЛА II



Кароль-Йозеф Войтила народився у вівторок, 18 травня 1920 року, в маленькому містечку Вадовіце у південно-східній Польщі. Виходець із народу, Войтила добре знав життя простих хліборобів, які жили у курних хатах і заробляли на життя важкою щоденною працею.

Кароля-Йозефа Войтила охрестив 20 червня 1920 року священик, військовий капелан Францішек Жак у каплиці вадовіцької церкви. Хрещеним батьком став один із свояків його матері, Йозеф Кучмерчик, хрещеною матір'ю – сестра Емілії, Марія Вядровська.

У будинку Войтила завжди панувала релігійна атмосфера, біля входу до помешкання, куди вели круті металеві сходи, завжди стояла невеличка

посудина зі свяченою водою, вмочивши пальці в яку кожен, хто заходив до оселі і виходив з неї, хрестився. На стінах висіли образи, а у вітальні був невеличкий вівтар, біля якого щоранку молилася ціла родина. Вечорами і в неділю батько або мати читали вголос Біблію. У будинку постійно читали молитви, відзначали всі релігійні свята і дотримували постів.

До школи Кароль пішов у шість років, і з першого ж дня навчання отримував відмінні оцінки з польської мови, релігії, математики, малюнку, співу, фізкультури, а також за старанність і поведінку. 14 травня 1938 року Войтила на відмінно склав екзамени, а 27 травня отримав диплом про закінчення школи.

Після закінчення школи Кароль разом з батьком переїхав до Кракова і поступив до університету, де почав вивчати філософію і філологію. Він провчився там всього два роки. У 18 років Кароль бере активну участь у діяльності театального гуртка, відвідає заняття з риторики і пише вірші. У цих заняттях не останню роль відіграють релігійна і моральна складові.

Восени 1939 року Польщу окупували гітлерівські війська. Релігійне і культурне життя країни завмерло, принаймні на офіційному рівні. Але все-таки існував підпільний університет, у якому Кароль Войтила ще якийсь час продовжував навчатися.

У вересні 1940 року Войтила розпочав свою трудову біографію простим робітником вапнякових копалень концерну “Сольвей”. Вже з 1 листопада 1940 року для нього починається зовсім інше життя, бо необхідно допомагати хворому батькові, але продовжує займатися літературою. Пропрацював він на фабриці чотири роки.

На формування характеру Войтила великий вплив зробили особиста трагедія, страждання і самотність. Не досягнувши й двадцяти одного року, він втратив майже всю родину: його сестра померла ще дитиною, мати – коли йому виповнилося вісім років, старшого брата втратив в одинадцять, а улюбленого батька – за три місяці до свого двадцять першого дня народження.

У жовтні 1942 року Кароль поступив на курси при богословському факультеті Ягеллонського університету. Ці курси – всупереч гітлерівським наказам про припинення релігійної освіти – вів краківський архієпископ, кардинал Адам Сапега. Через два роки Кароль Войтила став семінаристом. 13 жовтня 1946 р. кардинал Сапега висвятив Войтила на піддиякона, а через тиждень - на дякона. 20 жовтня Войтила формально попросив про здійснення над ним Таїнства священства, а 1 листопада, у День всіх святих, кардинал Сапега у своїй особистій каплиці висвятив Кароля Войтила на священника Римо – Католицької Церкви. Свою першу месу відслужив у крипті святого Леонарда у Вавельському кафедральному соборі серед саркофагів польських королів і національних героїв. Свідком цієї події був священник Фіглевич. Потім Кароль



відслужив три тихі меси за упокій душі своїх матері, батька і брата. Вони відбулися 2 листопада за участі всіх членів театру “Рапсодія”. Своє наступне богослужіння Войтила провів у церкві на Дембніках. 11 листопада в будинку своїх друзів, Квятковських, Кароль охрестив їхню дочку. У парафіяльній книзі церкви святої Анни записано, що дівчинку охрестив Carolus Wojtyla Neopresbyter.

Восени 1946 р. Кароль Войтила вирушає до Вічного Міста і поступає до “Angelicum” (домініканський університет св. Томи). У 1948 р. захистив дипломну роботу під назвою “Питання про віру у св. Івана Хреста” (іспанський кармеліт-містик XVII ст.)

Повернувшись до Польщі, близько року він провів у містечку Неговіще, де був помічником настоятеля. Згодом виїхав до Кракова, до парафії св. Флоріана – тут йому довелося працювати головним чином з університетською молоддю. У 1953 р. отець Кароль Войтила почав викладати етику і моральну теологію спочатку на богословському факультеті Ягеллонського університету, а згодом – у католицькому університеті в Любліні. П'ятдесяті роки в житті майбутнього папи відзначені напруженою науковою діяльністю: за цей час він написав понад 300 статей, головним чином з християнської етики. Проте, як і раніше, захоплювався спортом, подорожував, спілкувався з друзями. В липні 1958 р. Папа Пій XII підносить його в сан єпископа, а чин рукоположення в сан єпископа було здійснено 28 вересня 1958 року у Вавельському кафедральному соборі. Кароль Войтила був призначений Папою на архієпископа-митрополита краківського 30 грудня 1963 року, урочиста церемонія відбулася у Вавельському кафедральному соборі. 29 травня 1967 року Войтила довідався, що Павло VI призначив його кардиналом. 26 червня 1967 року краківський архієпископ разом із двадцятьма шістьма іншими прелатами отримав у Сікстинській каплиці кардинальний титул. Наступного дня двадцять сім нових кардиналів служили разом з Павлом VI урочисту месу на площі святого Петра.

Після смерті Папи Павла VI і недовгого правління Івана Павла I, кардинала Кароля-Йозефа Войтила обрали главою католиків усього світу. Це відбулося 16 жовтня 1978 року, о 18 годині 18 хвилин. Кардинал Камерленго повідомив, що Папою Римо-Католицької Церкви став Кароль Войтила з Кракова, а потім підійшов до нього і запитав латиною: “Чи погоджуєшся?” Войтила не вагався ні хвилини. “Така воля Божа, - відповів він, - погоджуюсь”.

Кароль Войтила, який став 263-ім наступником святого Петра і 264-тим Папою Католицької Церкви, прийняв ім'я Івана Павла II. Ставши на чолі Католицької Церкви, він прибрав також наступні титули: Єпископ Римський, Вікарій Ісуса Христа, Спадкоємець святого Петра, Князь Апостолів, Pontifex Maximus (у руках якого зосереджена вища судова влада над Церквою), Патріарх Заходу, Примас Італії, Архієпископ-Митрополит Римської Провінції, глава Ватиканської Держави, Раб Рабів Божих.



У віці 58 років польський кардинал, в гарній фізичній формі, зі зростом майже сто вісімдесят сантиметрів, став наймолодшим від 1846 року Папою і першим Папою-іноземцем, починаючи з 1523 року. Іван Павло II не зволікав з тим, щоб показати кардиналам, а незабаром і усьому світові, що збирається встановити нові стандарти понтифікату. Папа Войтила зламав сформований століттями образ римського первосвященника. Він бігав у кросівках гірськими стежками, займався на тренажерах, плавав у басейні, грав у теніс, катався на гірських лижах. З пастирським візитом Папа відвідав багато країн у всіх частинах світу.

Іван Павло II багато зробив для модернізації образу Католицької Церкви, але залишився непохитним у сповідунні засад, які становлять моральну основу людської цивілізації. Він виступав за категоричну заборону абортів, штучного запліднення, розлучень, проти застосування засобів контрацепції, рукоположення жінок у священничий сан.

Кошмаром стали постріли в Папу, зроблені на площі Святого Петра в середу, 13 травня 1981 року, турецьким терористом з відстані усього лише трьох з половиною метрів. Куля потрапила в живіт і пройшла в декількох міліметрах від аорти. Якби вона зачепила аорту, врятувати Святішого Отця не вдалося б.

Іван Павло II наполіг на особистій зустрічі з Алі Агджою. Один з кардиналів говорив, що Папа довго сидів поруч з терористом, закривши обличчя рукою і говорячи щось Алі Агджі. Коли він вийшов з камери, на його обличчі блищали слези.

У першу річницю замаху Іван Павло II вирушив у Фатіму, щоб подякувати Божій Матері Фатімській за порятунок і покласти на її вівтар кулю, що потрапила в нього. Куля була пізніше вмонтована в золоту, прикрашену діамантами корону Діви Марії. Пробиту кулею, закривавлену епитрахиль, що була на Папі в хвилину замаху, він приніс у дарунок Королеві Польщі – Матері Божій Ченстоховській.

З роками стан його здоров'я погіршився, довелося відмовитися від активних занять спортом, але він зберіг прагнення до активної пастирської діяльності. Завдяки позиції, яку зайняв Іван Павло II, Католицька Церква прийняла такі епохальні рішення, як реабілітація Галілео Галілея і покаяння за багатовікове переслідування єврейського народу.

Слідом за пораненням на Папу впали нові лиха. У своїй замиській віллі, він наступив на поділ своєї сутани і, падаючи, зламав руку. У результаті, права рука практично втратила рухливість. Іван Павло II жартував з цього приводу: “Благословляти можна і лівою рукою”.



Багато хто з тих, хто добре знав Папу, говорили, що спочатку ображалися на нього за те, що під час бесід, він увесь час щось писав. Здавалося, що він занурений у роботу і не слухає співрозмовників, але Папа від народження мав прекрасну пам'ять і міг робити дві справи одразу. Поранення і травми на зламали його духу. Навіть під час тривалих перельотів і поїздок, він продовжував працювати над книгами.

Наприкінці 90-тих Івана Павла II вразила важка недуга – хвороба Паркінсона. Але він продовжував очолювати Церкву, стійко зносячи всі випробування, що випали на його долю.

Україна в боргу перед Іваном Павлом II. І наш обов'язок схилити голови, молитися і сподіватися, що й на небі Папа пам'ятатиме і заступатиметься за наш край так само, як він пам'ятав і заступався за нього на землі.

Папа відійшов до Небесного Отця напередодні провідної неділі, тобто першої після Великодня у Католицькій Церкві. Він сам кілька років тому визначив цей день як Неділя Божого Милосердя. Мабуть, є особливий знак у тому, що Господь покликав Святішого Отця до Себе саме в такий особливий час. Можливо, це знак і для нас, українців – молитися, щоб Іван Павло II, великий Папа і наш родич – слов'янин, просив у Бога милосердя і для нашої країни та її народу.

Ми всі, понад усе на світі, потребуємо цього Милосердя.

HABEMUS PAPAM !

(МАЄМО ПАПУ !)

Папа Римський Бенедикт XVI (Йозеф Рацінгер) народився 16 квітня 1927 р. в містечку Марктль-ам-ін у Баварії, в родині офіцера поліції. Навчався в класичній гімназії у Траунштайні та Мюнхені; 1939 р. поступив на підготовчий курс семінарії.

1944 р. його призвали до війська і направили на навчання; у бойових діях він участі не брав. Навесні 1945 р. дезертирував з армії. Після закінчення війни кілька тижнів перебував у таборі для військовополонених, а після звільнення повернувся до семінарії.





1951р. Йозеф Рацінгер і його брат Георг отримали пресвітерські свячення. 1953 р. він захищає дисертацію з богослов'я у Мюнхенському університеті. В 1962-1965 рр. як радник-теолог кардинала Йозефа Фрингса брав участь в роботі II Ватиканського Собору.

У березні 1977 р. зведений в сан архієпископа Мюнхенського й Фрайзінзького, а ще за місяць – став кардиналом. 1981 р. прийняв пропозицію Папи Івана Павла II очолити Конгрегацію віровчення і переїхав до Ватикану.

2000 р. Рацінгера обрали деканом кардинальської колегії. Він також входив до комісії “Ecclesia Dei”, створеної на основі однойменного Motu proprio Папи Івана Павла II, і був фактично головним богословом Ватикану. Його позиція з ряду питань стала офіційною позицією Апостольського Престолу.

Йозеф Рацінгер – автор численних праць, найбільш відомою з яких є “Вступ до християнства”. За послідовність і вірність у відстоюванні теологічних традицій і моральних засад людства кардинал Рацінгер постійно слугував мішенню для



звинувачень у консервативності і риторизмі зі сторони ліберальної преси.

19 квітня 2005 р. кардинала Йозефа Рацингера, одного з найближчих співробітників Івана Павла II, було обрано новим Папою Римським на четвертому засіданні конклаву, про що сповістив білий дим з труби на даху Сікстинської каплиці і дзвони собору св. Петра у Ватикані. Прийняв ім'я Бенедикта XVI. 24 квітня у Римі відбулася інтронізація нового Папи.



Ім'я, яке обирає Папа Римський, переважно має символічне значення і може стати ключем до розуміння завдань, які ставить перед собою новий Римський Первосвященик. Ім'я Бенедикт означає “блаженний”, також св. Бенедикт вважається в Католицькій Церкві покровителем Європи. Востаннє його прийняв Бенедикт XV, який займав престол під час першої світової війни (1914 – 1922 рр.) Він брав участь у дипломатичних зусиллях, спрямованих на забезпечення миру. За словами аналітиків, ця діяльність Бенедикта XV знаходить особливий відгук у серці Йозефа Рацингера.

На першій месі, яку Папа Бенедикт XVI відслужив в Сікстинській каплиці як Глава Римо-Католицької Церкви, оголосив про свій намір продовжувати лінію Івана Павла II і підкреслив головну складову папського служіння – бути “слугою слуг Божих”. Також заявив про свою рішучість у боротьбі за єдність Церкви і єкуменічний діалог та співпрацю між усіма християнськими Церквами, пообіцяв докладати зусиль для встановлення взаєморозуміння між різними культурами і цивілізаціями.

ЧИМ ДЛЯ НАС Є ЄВХАРИСТІЯ?

Євхаристія означає подяку, яка прославляє і являє Пасхальну Таємницю – смерть і Воскресіння Христа, Його Вознесіння і Зішестя Святого

Духа. Коли ми істинно входимо в Євхаристію, то приймаємо її як благословіння, як участь у відкупленні світу. Тому не зважаючи на ті

страждання, які нас оточують, ми радіємо у Господі. Вона преображає нас і тому кожен стає благословенням для своїх супутників. Не дивно, що св. Франциск інстинктивно відчув цей зв'язок. Для себе і своїх учнів взяв за правило вітати всіх біблійним благословенням: “Мир тобі від Господа”, бо в кожній людині він відкривав те, що приходило від Бога і допомагало на шляху до Нього.

Господь приймає нас, такими які ми є, тому і можемо прийняти себе, свої темні сторони, свою потребу в майбутньому очищенні. Дякуємо Господу за Його щедрість, доброту, прощення, за цей дар.

Слава Божа і наше спасіння нерозривні. Тому прохаючи його, ми прославляємо і дякуємо. Якщо наші молитви ще не стали подякою і прославленням, то це свідчить, що ми ще не прийшли до євхаристичного виміру по-справжньому.

Євхаристія – це наша зустріч і поєднання з Христом, втіленим Словом. Слухання Божого Слова з подякою – основа Євхаристії. Христос присутній в Слові Своему, бо



говорить Він Сам. Посланням Святого Духа, Він збирає Свою Церкву і робить її Містичним Тілом, яке Він годує Своїм Євхаристичним Тілом і Своїм Словом. Він ділиться з нами Доброю Звісткою і Самим Собою.

Євхаристія – тріумфуюче відношення нашої віри в її головних Таємницях. Символ віри – подячна відповідь на добру Звістку. В молитві вірних ми покладаємо нашу надію на доброту Бога і Його могутність. Вона є відповіддю на Євангеліє, вираз нашого уважного відношення до знамень часу, наша відкритість до існуючих ситуацій і наша мужність прийняти їх при підтримці Божої благодаті.

Життя без подяки Богу робить людину в'язнем темряви, убогості, самообману. Євхаристія дає можливість дивовижного освячення земної реальності. Примирення з Богом, з самим собою і з ближніми, якщо ми зрозуміємо, що все є даром Бога, бо коли ми відмовляємося шанувати Бога, як Бога, ми стаємо загрозою один до одного.

Коли ми співаємо: “Свят, свят, свят”, з’єднуючись з Ангелами і святими – входимо в саме серце Євхаристії, підносимо наші серця до Бога. Як бачимо, кожна частина Євхаристії є подякою. Це – наш щасливий борг, це шлях до спасіння – дякувати завжди і всюди.

Христос наповнив страждання і смерть новим змістом. Він постраждав і помер не за себе, а за нас і, таким чином, найбільш важливе в цьому світі – страждання і смерть зробив великими знаками Божої любові. Він добровільно приймає на себе наші страждання, добровільно віддає Свій Дух, Своє життя в руки Отця. Він знає, що Отець воскресить його з мертвих.

Для тих, хто увійшов в Євхаристичний вимір з подякою і живою вірою, весь досвід життя буде здаватись зовсім іншим. І коли приблизиться смерть, вони зможуть разом зі св. Франциском привітати її як улюблену сестру, як милостивий прихід Господа, як кінцеве повернення в свій дім. Вона не буде безнадією, а навпаки – часом преображення і миру.

Найвище значення Євхаристії – це прихід Самого Господа не тільки в Слові, але і в Своєму Прославленому Тілі. Коли ми збираємося навколо Христа, ми споживаємо від Того, Хто дає Себе як Хліб єдності і як напій з Чаші Вічного Завіту – єднання з Христом і один з одним. Ми з’єднуємося з ликами Ангелів і Святих у Христі, голові всього творіння і приймаємо участь в Небесній Літургії.

Підготувала с. Людмила Павловська Переклад з книги Бернарда Геринга “Євхаристія і наше посвячення життю. Заповіді блаженства”, В-во францисканців, Москва 2000 рік.

Марія звертається до світу

Фатима була колись малим містечком у Португалії. Тепер про неї знає весь світ, а все через те, що в 1917 році об'явилася тут Матір Божа. Вона показалася трьом дітям: 10-річній Луції, 9-річному Франциску і його 7-річній сестричці Гіацинті. Батьки Луції були Анатолій та Марія Сантос, а батьки Франциска і Гіацинти – Олімпія від Ісуса і Емануель Марго. Всі вони жили в селі Альостраль, яке знаходилося 2 км. від Фатими. Жителі цього села займалися тваринництвом і рільництвом.

13 травня 1917 року троє пастухів Луція, Франциск і Гіацинта пасли свою отару овець в долині Цова да Ірія. Луція була серед них одна, яка прийняла перше св. Причастя. Діти не вміли читати і писати, але постійно молились на вервиці. І цього дня в той самий час вони стали на коліна і помолилися. Після молитви раптом почули грім серед ясного сонячного неба і, зібравши овець, поверталися додому. Але на їхньому шляху в декількох кроках від них над дубом з'явилася в неземному сяйві Діва, Яка їх зупинила. Діва Марія розмовляла з Луцією, яка могла її бачити і говорити з Нею. Гіацинта тільки чула питання і відповіді, Франциск чув тільки голос Луції, але бачив, що Діва Марія розмовляє. Це видіння продовжувалося не довго – лише 10 хвилин, час який потрібен для молитви вервиці.



В цьому першому видінні Пресвята Діва Марія попросила дітей приходити на це місце о цій годині кожного 13 дня місяця ще 5 раз підряд. Тоді в жовтні Вона скаже, що хоче. Марія попросила дітей молитися постійно вервицю за грішників, які вже недалеко від аду і які ображають Пренепорочне Серце Марії. Чи діти зможуть принести себе в жертву

і прийняти всі муки, які будуть на них зіслані за цих грішників, щоб вони покалися і на вернулися до Бога. Діти згодилися. Діва Марія показала їхню подальшу долю, їхні муки, але потім вони побачили в цьому сяйві себе в Господі.

Ніхто дітям не повірив, ні батьки, ні знайомі і навіть священник. Скільки їм прийшлося витерпіти образ, несправедливості, насмішок. Ті люди, які вірили, приходили кожного 13 числа з дітьми до дуба. Які не вірили, але,

побачивши дивне сяйво і хмару на дубі, увірували і молилися вервицю. Місцева влада учинила розправу над дітьми. Почали вести допит, щоб вони розкрили ті таємниці, які їм розповідала Пресвята Діва. Але діти трималися мужньо, молилися і надіялися на Діву Марію, Яка їм і допомогла вийти з полону і витримати всі ці муки

Луція просила Діву Марію об'явитися людям, щоб не говорили, що діти обманюють і увірували. “В жовтні зроблю знак, в який всі повірять” - пообіцяла гарна Діва під час об'явлення в липні. Луція повторила це всім.

Надійшов, нарешті, день. Шосте і останнє Одкровення відбулося 13 жовтня 1917 року. В долині Цова да Ірія зібралося до 12 години вже 50 – 70 тис. паломників. В цей день був сильний дощ, але ніхто не звертав увагу і люди стояли в калюжах, чекаючи дива. Прийшли діти, попросили сховати парасольки і, ставши на коліна, молилися. Всі зробили теж саме.

І ось Луція закричала: “Тихо, тихо – Матір Божа надходить! Що Ти хочеш, Діво? - запитала Луція. “Хочу, щоб тут була збудована капличка на мою честь. Я Діва Вервиці. Відмовляйте щодня вервицю. Люди мусять навернутися і залишити свої гріхи і не ображати більше Господа, Який вже притерпів стільки образ!”

Це були останні слова Одкровення. Матір Божа витягнула свої руки до малих друзів. “Дивіться на сонце, дивіться на сонце! Яке воно чудове!” – кричала Луція. Всі присутні побачили, як крутиться сонце. Воно зупинилося, потім знову закрутилося, потім зупинилося. І раптом здалося, що через хвилинку бурхлива куля злетить на долину. Люди стривожені кричали: “Диво, диво! О, Ісусе, всі ми тут загинемо! Матір Найсвятіша, рятуй нас! Я віру в Бога! Аве, Марія! Боже мій, подаруй милосердя!..” І всі ставали на коліна в калюжі і протягували руки до сонця.

Зовсім інше бачили діти. Як і обіцяла Діва Марія, що прийде до них зі Святим Йосипом і маленьким Ісусом так і зробила. Після розмови Вона піднялася до сонця, а потім діти побачили Святе Сімейство: справа – Пресвята Діва Марія в білому платті і голубому плащі, лице – ясніше від сонця; зліва – Святий Йосип з маленьким Ісусом Христом. Святе Сімейство благословило світ тричі знаком Хреста. Коли це видіння зникло, з'явилася фігура Спасителя, котрий благословив народ. Потім вони побачили ще два видіння. Це образ Богородиці Страждаючої, але без атрибутів і, як Марія з Кармелю (Святого Скапулярю).

Під час другого об'явлення Діва Марія сказала: “Скоро заберу Франциска і Гіацинту до раю”. 10 квітня 1919 року на світанку помер Франциск, 20 лютого 1920 року увечері, о годині 22.30, тихенько заснула Гіацинта. Її душа залишила цей світ. З трьох дітей лишилася тільки Луція. Базиліка у Фатімі має велике значення для народу. Сюди приїзять паломники з усього світу. Тут люди отримують благодаті Божі, uzдоровлення в дивний спосіб.

Пресвята Діва Марія підкреслила перш за все молитву, молитву на вервиці, обов'язок покаяння, зміну образу життя і віддалення від гріха, гріха проти святої чистоти.



Подобиці про об'явлення Пресвятої Діви Марії описано в книзі доктора Л. Гонзага да Фонсека “Фатима. Марія звертається до світу”. В-во Василіан “Місіонер” Пряшев 1993 року. Львів.

Підготувала с. Людмила Данилко

4 ЧЕРВНЯ – НЕПОРОЧНЕ СЕРЦЕ ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ МАРІЇ

Перша згадка про поклоніння Непорочному Серцю Діви Марії почалася з фатимських об'явлень в 1917 році. І в перших трьох об'явленнях Богородиця говорила про Своє Непорочне Серце, і Господь Бог в своїх задумах вирішив використати Луцію для поширення шанування Її Серця. З певністю можемо стверджувати, що поклоніння Пресвятому Серцю Діви Марії є центральним в фатимських об'явленнях. Господь Бог хотів через дітей установити в світі Молитву до Непорочного Серця Марії.

В третьому одкровенні (п'ятниця, 13 липня 1917 р.) Діва Марія сказала: “Ви бачили пекло, куди йдуть душі бідних грішників. Щоб врятувати їх, Господь бажає установити в світі вшанування Мого Непорочного Серця. Якщо ви зробите те, про що я вас прошу - душі будуть врятовані і весь світ дочекається миру. Війна скоро закінчиться, але якщо люди не перестануть зневажати Господа, то незабаром почнеться друга війна, ще більш страшніша. Це буде під час понтифікату Папи Римського ХІ. Якщо вночі побачите сяйво, невідоме сяйво, то знайте, що це велике знамення Господнє і покарання світу за безліч злочинів.

Наближається війна, голод, гоніння проти Церкви і Святішого Отця. Щоб зберегти світ від всього цього, хочу вас попросити про присвяту Росії Моєму Непорочному Серцю і про Причастя в першу суботу кожного місяця. Якщо мої прохання будуть виконанні, то Росія навернеться і буде мир. Якщо ні, Росія свої заблудження розповсюдить по всьому світу, сіючи в ньому війни і переслідування проти Церкви, багато народів буде знищено, праведники стануть мучениками, Святіший Отець сильно постраждає. Нарешті, Моє Непорочне Серце затріумфує. Святіший Отець присвятить Мені Росію, яка навернеться, і на деякий час буде подарований мир. Коли ви молитесь на вервиці, кажіть після кожної таємниці: “О, Ісусе, прости нас, збережи нас від вогню пекельного, візьми на небо всі душі і особливо ті, котрі найбільше його потребують”.

Коли Луція пішла в монастир, до неї приходила Богородиця і надалі дарувала Свою милість, говорила, що Господь бажає, щоб в один день це стало відомо всім.



Пізніше, через посередництво внутрішнього повідомлення, Господь пожалівся сестрі Луції на те, що його прохання залишається невиконаним. Люди його виконують, але буде вже пізно. Росія розповсюджує свої помилки по всьому світу, сіючи в ньому війни і переслідування Церкви, Святіший Отець постраждає.

Листи-прохання про присвяту світу Непорочному Серцю Марії писав до Папи Римського XI (1937 рік) єпископ із Лерина, до Папи Римського XII (2 грудня 1940 року) Луція.

Комісія, якій було доручено вести канонічний процес, працювала повільно, але сумлінно. 14 квітня 1930 року вона зібралася востаннє, роздивилася 31 розділ звіту і передала його Єпископу. Сам Єпископ вивчав ці матеріали цілих шість місяців.

Нарешті був опублікований важливий документ – Єпископське послання про вшанування Діви Марії з Фатими, котрий проголосив об’явлення в Цова да Ірея від 13 травня по 13 жовтня 1917 року дійсним і дозволив публічне вшанування “Нашої Милої Діви з Фатими”. Трапилося це на 13 році, після останньої появи, 13 жовтня 1930 року в Цова да Іреї, в присутності близько 100 тисяч паломників.

Присвячення світу Непорочному Серцю Діви Марії виконалося на 25-річний ювілей. По-перше 25 років минуло з того часу, як Діва Марія об’явилася трьом маленьким дітям, по-друге, на цей час приходився 25-річний ювілей пастирського служіння Богу Його Святості Папи Римського XII в чині Єпископа. Святкові урочистості пройшли в Лісабоні.

Кардинал в присутності всієї єпископської колегії і представників усіх суспільних прошарків населення закінчив святковий акт 31 жовтня 1942 року в самому великому лісабонському соборі. Віруючі з нетерпінням чекали появи Святішого Отця в соборі і інших костьолах. В призначений час всі почули його голос, голос того, хто всією любов’ю свого серця був пов’язаний з віруючими в Португалії і віддав пошану і подяку Непорочному Серцю Діви Марії. Святіший Отець посвятив Церкву і все людство Непорочному Серцю Діви Марії. Просив Її про мир для усього світу.

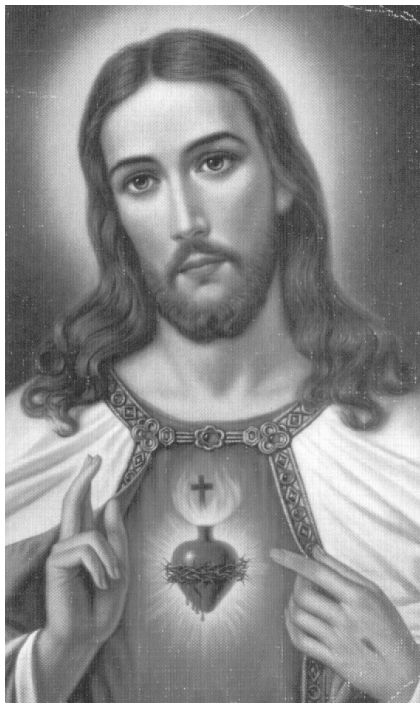
Нарешті, довгоочікуване бажання віруючих було виконане. Святіший Отець вислухав прохання Діви Марії із Фатими. Воля Серця Ісуса Христа, яке разом з Непорочним Серцем Діви Марії бажало бути шанованим, була виконана. **Тріумф Непорочного Серця Марії почав свій шлях і обіцяє повну перемогу Царіці Небес в новому столітті Марії**

Підготувала с. Людмила Павловська



КУЛЬТ НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ІСУСА

*„В Ньому треба шукати і від Нього очікувати
спасіння” Енци. Annum Sakrum , Леон XIII*



Апостол Іван, говорячи: „Але один з воїнів списом проколов Йому ребра, і відразу витекли кров і вода” (19, 33-34), вказує на Серце Ісуса як на джерело любові Бога до Свого створіння – людини. Отож, культ Серця Ісусового, без сумніву, закорінений у Св. Письмі і найстаршій традиції Церкви. Це свято було відоме вже першим християнам і на протязі віків в різних формах розвивалось та поширювалось.

Зупинимось детальніше на постатях, які відіграли найбільшу роль для офіційного визнання та впровадження цього свята до літургійного календаря Католицької Церкви.

Святого Яна Еудеса (1601-1681рр.) названо „творцем літургійного культу Серця Ісуса

і Марії. Він створив тексти офіціуму та Святої Меси (1670р.), був гарячим і невтомним апостолом культу Серця Ісуса.

Апостол Іван, говорячи: „Але один з воїнів списом проколов Йому ребра, і відразу витекли кров і вода” (19, 33-34), вказує на Серце Ісуса як на джерело любові Бога до Свого створіння – людини. Отож, культ Серця Ісусового, без сумніву, закорінений у Св. Письмі і найстаршій традиції Церкви. Це свято було відоме вже першим християнам і на протязі віків в різних формах розвивалось та поширювалось.

Зупинимось детальніше на постатях, які відіграли найбільшу роль для офіційного визнання та впровадження цього свята до літургійного календаря Католицької Церкви.

Святого Яна Еудеса (1601-1681рр.) названо „творцем літургійного культу Серця Ісуса і Марії. Він створив тексти офіціуму та Святої Меси (1670р.), був гарячим і невтомним апостолом культу Серця Ісуса.

Найбільшу ж роль серед тих, хто поширював культ, мала св. *Малгожата Марія Алякок* (1647-1690рр.). Ця, маловідома, укрита в Ордені, сестра візитка з Перей-ле-Моніаль у Франції, найбільше спричинилась до впровадження свята на честь Пресвятого Серця Ісуса. Між 1763-75рр. вона досвідчила декілька містичних візій. Четверта візія була найважливішою. 10 червня 1675 року по октаві Божого Тіла, перебуваючи на адорації перед Найсвятішим Таїнством, побачила Христа, Котрий, вказуючи на Своє Серце, промовив наступні слова: „Ось Серце, Котре полюбило людей, (...) до повного винищення, аби дати їм довід своєї любові. Навзаєм від більшості дізнаю тільки гірку невдячність через їх непошану і святотатство, через їх холодність і погорду, з якою вони відносяться до Мене у цьому Таїнстві Любові. Тому жадаю від тебе, щоб перша п'ятниця по Октаві Божого Тіла була посвячена особливій урочистості на вшанування Мого Серця. В цей день вірні будуть приступати до Св. Причастя, будуть складати урочисті винагородження і публічне визнання провин, щоб виправити зневаження, які це Серце дізнало під час виставлення на вівтарях. Обіцяю тобі також, що Моє Серце щедро вилле благодаті Божої любові на тих, котрі віддаватимуть Йому цю пошану” (Духовний Щоденник св. М.М. Алякок, стор. 93).

На протязі довгого часу, після докладних досліджень, Апостольська Столиця визнавши вірогідність візій св. Малгожати, затвердила форми візерунків Найсвятішого Серця Ісуса і формуляр обходження свята.

- у 1765 р. у соту річницю візій св. Малгожати Папа Климент XIII затвердив свято і богослужіння до Найсвятішого Серця Ісуса для монастирів сестер Візиток, деяких дієцезій та Орденів.

- у 1856 р. Папа Пій IX на прохання французьких єпископів поширив свято у всій Католицькій Церкві.

- Папа Леон XIII у 1889 р. підніс свято до рангу урочистості. У 1899 р. під впливом об'явлень, які мала сестра Марія Дросте – настоятелька монастиря Доброго Пастиря в Опорто, - він же видав енцикліку *Annum Sacrum* та віддав Католицьку Церкву і людський рід під опіку Найсвятішого Серця. В енцикліці говориться про затвердження акту посвячення роду людського та

Літанії до Найсвятішого Серця Ісуса. Цей акт відмовляється у Католицькій Церкві у першу п'ятницю щомісяця.

- Папа Пій XI в енцикліці *Miserentissimus Redemptor*, оголошеній у 1928 р., пригадав, також дві практики, пов'язані з цим культом: *Святе Причастя з інтенцією винагородження Серцю Ісуса і богослужіння Святої Години. Папа звів октаву, тобто дев'ятидені молитви, які вводять вірних в таємницю урочистості.*

- Папа Пій XII з приводу 100-ї річниці затвердження культу НСІ видав у 1956 р. енцикліку *Haurietis aquas*, яка вважається „авторитетним формуляром” культу Спасителя.

- у 1965 р., Папа Павло VI у своїх апостольських листах: *Investigabites divitas* і *Diserti interpretes* гаряче заохочував до поширення культу НСГІ. Бажав, щоб честь Серцю Ісуса віддавалась через прийняття участі у Таїнстві Євхаристії, котре вважається найпрекраснішим даром цього Серця.

В урочистість Найсвятішого Серця Ісуса відправляється св. Меса з процесією з Найсвятішим Таїнством навкруг святині, а місяць липень папою Леоном XIII у 1903 році в особливий спосіб був посвячений пошані Найсвятішого Серця Ісуса.

Ks. Wincenty Zaleski SDB Rok Kościelny t.2 Warszawa

„Наближайтесь до цього Джерела життя і святості особи, родини, парафіяльної спільноти,... щоб отримати з Нього невичерпні багатства Христа”.

„З Серця Ісуса бере початок святості кожного з нас. Вчимось у цього Серця любові Бога і розуміння таємниці гріха. Винагороджуймо Серцю Божому за вчинені нами гріхи... Наближаймося кожного дня до Джерела, з якого линуць струмені живої води. Іван Павло П 1999 р. „Наближайтесь до цього Джерела життя і святості особи, родини, парафіяльної спільноти,... щоб отримати з Нього невичерпні багатства Христа”.

„З Серця Ісуса бере початок святості кожного з нас. Вчимось у цього Серця любові Бога і розуміння таємниці гріха. Винагороджуймо Серцю Божому за вчинені нами гріхи... Наближаймося кожного дня до Джерела, з якого линуць струмені живої води.

Іван Павло П 1999 р.

КУЛЬТ НЕПОРОЧНОГО СЕРЦЯ МАРІЇ

Культ Непорочного Серця Марії розвивався паралельно з культом Найсвятішого Серця Ісуса і в писемних текстах пригадується вже з XII ст.

Віддання пошани Серцю Божої Матері у формі богослужіння започаткував доктор "культу Серця Ісуса і Марії" св. Ян Еудес. 08 грудня 1643 р. у своїй Орденській родині ввів свято Благодатного Серця Марії. Він же заснував Орден Сердечь Ісуса і Марії, відповідне щоденне привітання між співбратами, а також літургійні тексти: службові та бревіарійні. Папа Пій VII у 1823 р. затвердив свято Найсвятішого Серця Марії для деяких дієцезій та Орденів як місцеве. Папа Пій IX у 1878 р. затвердив текст святої Літургії і Бревіарія до цього свята.



До затвердження культу і богослужіння до Найсвятішого Серця Марії найбільше сприяли об'явлення, які мали місце у 1917 році в Португалії та заповідані в них події, особливо ж так звана таємниця, яка в тому часі була скерована виключно до відома Папи. Божжа Матір попереджала про прихід ще більш жахливої війни ніж та, що закінчилась, про нові переслідування Церкви, замах на Папу, революцію в Росії, прохала, щоб увесь світ, а особливо Росія, були посвячені Її Непорочному Серцю. Але останнє прохання Марії виконане було нескоро. Тільки коли вибухнула II-га Світова війна, пригадано „фатимську

таємницю”. 13 жовтня 1942р. в 15 річницю об’явлень Папа Пій ХП радіохвилями оголосив світу, що посвячує рід людський Непорочному Серцю Марії. Він скерував прохання до всіх країн виконати цей акт посвячення і 04 травня 1944 року затвердив день 22 серпня святом Непорочного Серця Марії. 08 вересня 1946 р. на Ясній Горі перед образом Матері Божої Ченстоховської в присутності всього єпископату, майже мн.. паломників, примас Польщі здійснив посвячення країни Непорочному Серцю Пресвятої Діви Марії.

Замах на життя Івана Павла П на площі св. Петра у Римі знову привернув увагу до фатимських подій. 07 червня 1981 року він знову довіряє людство та Росію Непорочному Серцю Пресвятої Діви Марії.

Літургійною реформою 1969 року свято Непорочного Серця Марії перенесено на першу суботу по урочистості Пресвятого Серця Господа Ісуса. В цьому році воно припадає на 19 червня.

В першу суботу щомісяця відправляються богослужіння на честь Пресвятої Діви Марії, які пригадують нам обов’язок прийняття покаання за гріхи сучасного світу і наші особисті.

Ks. Wincenty Zaleski SDB Rok Kościelny t.2 Warszawa

„Коли холодно і темно в серцях ваших, спогляньте на нашу Зірку, туліться до Її Непорочного Серця, благайте у нашої Матінки, щоб Своїм світлом розсіяла вашу темряву і Своїм теплом розігріла ваші серця, щоб вчилися щораз міцніше любити

Божественне Серце Ісуса” (з Заповіту блаженної Урсули Лєдуховської).

„Коли холодно і темно в серцях ваших, спогляньте на нашу Зірку, туліться до Її Непорочного Серця, благайте у нашої Матінки, щоб Своїм світлом розсіяла вашу темряву і Своїм теплом розігріла ваші серця, щоб вчилися щораз міцніше любити

Божественне Серце Ісуса” (з Заповіту блаженної Урсули Лєдуховської).



РОЗДУМИ НАД РЕГУЛОЮ ФОС. ЄВХАРИСТІЧНА ФОРМА ЖИТТЯ.

Регула ФОС так пише: “Нехай вони беруть участь у сакраментальному житті Церкви, особливо в Євхаристії...” (Розділ 2, п.8). І Конституція ФОС також: “Свята Євхаристія є центром життя Церкви. В ній Христос поєднує нас з Собою і між собою у Одне Тіло. Тому, нехай Євхаристія буде у центрі життя спільнот, нехай брати та сестри як найчастіше беруть участь у Святій Євхаристії, пам’ятаючи повагу та любов св. Франциска до Святої Євхаристії, в якій він переживав всі таємниці життя Христа” (ГК ч.2, р.1, ст.14, п.2)

З цього приводу радиться організовувати, на скільки дозволяють можливості та ситуація спільноти у парафії, періодичні францисканські зустрічі – формаційні, організаційні, молитовні. Спільнота, яка належить до церковного об’єднання, нехай періодично збирається для участі в Святій Літургії, що зміцнює братерські узи та свідчить про ідентичність францисканської родини.

Тут згадаємо про вимоги, що до участі у Святій Літургії, які виникають з третьої Божої Заповіді “Пам’ятай день святий святкувати” та науки Католицької Церкви. Катехізис пише: “Недільне святкування Дня Господнього та Євхаристії Господа знаходяться у самому центрі церковного життя. Неділя, коли по апостольській традиції прославляється пасхальна Таємниця, повинна зберігатись у всій Церкві як саме головне з приписаних свят”. “Таким самим чином повинні святкуватися дні: Різдва Ісуса Христа, Богоявлення, Вознесіння, Пресвятого Тіла та Крові Христа; День Пресвятої Богородиці Марії, Її Внебовзяття (Успіня); Усіх Святих” (ККЦ 2177). Про користь від участі в Святій Літургії говорить Святий Йоан Золотоуст: “ти не можеш молитись дома так, як у церкві, де зібрано багато народу і де возглас до Господа злітає єдиним серцем. Тут є щось більше, союз духа, згода душ, зв’язок любові, молитва священників”.

І хоча Церковний Закон не зобов’язує до участі в Святій Літургії в буденні дні, однак отці церкви схилиються до неї. Варто переглянути ті ситуації, котрі заважають брати участь у Святій

Літургії в будні. Потрібно присвятити небагато часу на аналіз своїх щоденних справ, питаючи себе:

1. Чи справи, якими займаюсь під час проведення Святої Літургії у буденний день, є настільки важливими, що їх не можна відкласти на пізніше?
2. Як до мене промовляють слова Ісуса: “Марто, Марто, ти побиваєшся і клопочешся про багато, одного ж потрібно. Марія вибрала кращу частку, що не відніметься від неї” (Лк. 10,41)

Була б помилково зрозумілою така побожність, яка годинами проводить час у храмі, тоді як обов’язки в родині та суспільній праці занедбані. Потрібно навчитись планувати свій день так, щоб віддати хвалу Богу та виконати щоденні обов’язки.

Ісус закликає до повної участі в Святій Літургії, тобто до прийняття Його у Святому Причасті: “Істинно, істинно говорю вам: Якщо не споживатимете Тіло Чоловічого Сина й не питимете Його Кров, не матимете життя в собі...” (Ів. 6, 53). Ці слова Ісуса потрібно сприймати як нагадування, що тільки він “є Хлібом Життя” (Ів. 6,35). Тому готуючись до Літургії, потрібно зробити усе можливе, щоб прийняти Його у цьому життєдайному Таїнстві.

Слід пам’ятати про Євхаристичний Піст, якого слід дотримуватись за годину до прийняття Святого Причастя. Цей Піст, згідно натхнень Святого Духа, повинен стати ефективним засобом для доброї підготовки серця перед прийняттям Ісуса в Таїнстві Євхаристії.

“Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені, і Я облегшу вас...” (Мт 11,28)

Підготувала с. Людмила Павловська

ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ СВІТСЬКИХ ФРАНЦИСКАНЦІВ

Катехізація – це виховання віри, в якому те, що викладається вводить нас у повноту християнського життя. Але вище всього – Любов. Пастирський принцип, який викладений у Римському катехизисі говорить: “Вся мета навчання і його викладання повина бути в Любові, якій немає кінця. Бо можна скільки потрібно викладати, в що потрібно вірити, на що надіятись і що робити, але насамперед необхідно зробити



видиму Любов Господа нашого, щоб кожен зрозумів, що кожен акт досконалої християнської доброчинності має початком тільки Любов і нічого, крім Любові (“Катехізис католицької церкви”, ст.22 В-во 2001р.).



Від самого початку вступу до спільноти ФОС починається шлях формації, який повинен розвиватися на протязі всього життя. Святий Дух є її головним вихователем. Початковим ступенем приготування до вступу в Орден є період Постулату, в якому людина пізнає францисканську духовність, обов'язки, які накладає Орден і зростає духовно. Період Постулату триває один рік. Після часу Постулату християнин вступає до Францисканського Ордену Світських і розпочинає час Новіціату. “Метою цього періоду є визрівання покликання, спроба Євангелічного життя у Спільноті та краще ознайомлення з Орденем. Ця формація здійснюється під час зібрань, занять та молитви, з конкретним досвідом служіння та апостольства”. (Рег. 23.1).

“Кандидати впроваджуються до читання та медитації Святого Письма, до знайомства з особою та листами св. Франциска, з францисканською духовністю, до вивчення Регули та Конституції” (Рег.23,2). Після закінчення періоду початкової формації кандидати допускаються до складання Обітничі євангелічного життя. “Формація, яка почалася на попередніх етапах, продовжується постійно та безперервно. Її розуміють як допомогу для навернення кожного та усіх з метою виконання своєї місії у Церкві” (ГК ФОС ст.44,1)

Продовження свого зростання в вірі, своєї формації і відповідальність кожного приводять сестер і братів ФОСу на щомісячні заняття францисканської спільноти в Терціярському домі. Окремо проводяться заняття Постулату, Новіціату і тих, хто склав тимчасові та вічні Обіти

Господь нас навчає і ми повинні зростати в вірі, як це робив колись св. Франциск. Навернення потрібно до кінця життя всім віруючим і кожен відповідає перед Господом за нього. Розпочинаючи зустрічі, просимо Святого Духа для освітлення наших сердець, розуміння і сприйняття Божого слова, відкритість на Нього. Розмірковуємо над формаційними матеріалами ФОС. Не зважаючи на те, що більшість сестер і братів склали Вічні Обіти, деякі будуть поновлювати річні Обітничі, повернення до вивчення Регули і Конституції ФОС і їх практичне застосування – основа цих зустрічей, бо це шлях до зміни свого життя.

В діленнях світських францисканців можна почути, як вони розуміють духовне життя за прикладом св. Франциска, чи прагнуть стати у Правді перед Господом і самим собою, чи прагнуть співпрацювати з Богом, чи розуміють шляхи Божої любові, чи дозволяють Господу вести себе.

Життя у братерській спільноті, для якої головне – любов, потребує зусиль. Але хто прагне перемін в своєму житті, францисканського навернення, помирання для свого егоїзму, прагне і відкритості на дії Святого Духа. Інколи прийти заважає вік, інколи – кліматичні умови, але коли за столом, при запаленій свічці, збираються хоч декілька, то це вже – Церква.

Підготувала с. Людмила Павловська

ГОРДІСТЬ (ПИХА)

Вже в Старому Завіті мудрець Господній пише: “Гордість осоружна Господеві і людям... Початок гордині людської – відступ від Господа, коли то своїм серцем від Сотворителя свого відходить” (Сирах 10.8,12).

Ісус в Євангелії ілюструє, що ваду у притчі про тих, котрі покладаються на себе, на свою, так звану, “праведність”, а погорджують іншими, про фарисея і митаря: “Два чоловіки зайшли в Храм помолитись: один був фарисей, а другий – митар.

Фарисей ставши, молився так у собі: Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди – грабіжники, неправедні, перелюбці, або як оцей митар. Пощу двічі на тиждень, з усіх любих прибутків даю десятину” (Лк 18.10 – 12).

З гордості, котра є вивищенням людини над Богом, випливають інші вади: погорджування іншими людьми, особливо вбогими та бідними, гонитва за славою, зарозумілість, вивищення, лицемірство та брак смирення. Гордість в кінці буде покарана: “Бо це буде день Господа сил на все горде й набундючене, на все, що несеться в гору,... і повалиться людська гордість, і понизяться пиха смертних...” (Ісаія 2.12.17). “Бог гордим противиться, смиренным же дає благодать” (Яков 4.6). “Хто себе винищить, той буде приниженим, а той, хто себе принизить, той буде вивисшений.” (Матей 23.12).

Чим є гордість, котру засуджує Старий Завіт і Ісус Христос у своєму проповідуванні?

Святий Тома Аквінський окреслив гордість як “невпорядковане прагнення власного вивищення” або “невпорядковану любов до власної вищості”.

Мораліст А. Танкерей дає означення гордості: “невпорядкована любов до себе самого, котра сприяє тому, що так цінуємо самих себе, ніби ми самі являємось першим початком і кінцевою суттю в житті.

В усіх цих означеннях проявляється порушення природного порядку: на місце Бога ставимо власну любов, своє “я”, тобто бунтуємося проти природного підпорядкування Богу, як причині всіх цінностей, прав, заповідей та порядку... Звідси випливає, що гордість є джерелом та корінням всякого зла та гріха. Подібно в інших головних гріхах, з котрих першим є гордість, маємо справу з порушенням природного порядку, з установленням інших цінностей на місце Бога. У випадку гордості, місце Бога займає власне “я”. Боцій писав: “всі вади віддаляють нас від Бога, і тільки гордість противиться Богу”.

В затвердженій Регулі св. Франциск пише: “Нагадую і заохочую в Господі Ісусі Христі, щоб брати остерігалися усякої гордині, світової слави, заздрості, користолюбства турбот цього світу, лихослів’я і нарікання”.(Рег. затв. 10,7). Гордість з іншими гріхами та вадами походить з людського серця (Рег. затв. 227).



Підтверджує це св. Бонавентура: “Муж святий не переносив гордості, джерела всякого зла та непослуху, її найгіршої дитини”. Гордість є противником дорогого для Франциска смирення і убожества. Крім цього гордість – це діло диявола та перемоги мудрості цього світу і розсудливості тіла (Рег. незаяв. 17.10).

Проявами гордості за св. Франциском є: прагнення панувати над іншими, керування, нав’язування своєї волі іншим, самозадоволення, захоплення чужого добра, чекання на похвалу, оправдання себе самого, надмірна впевненість в собі, переоцінювання власних сил, багатослівність, осудження інших, нетерпеливість, злосливість, сварливість.
(Далі буде)

Брат Тадеуш Ручинський (FSC)

БУМАЖНЫЙ ЗМЕЙ

Когда я был мальчишкой, то любил мастерить бумажных змеев. Однажды мне особенно удался яркий и большой летающий змей. Ветер подхватил и понёс его. Я представлял себе, что это – моё крыло... Однако на большой высоте ветер был сильнее и вырвал его из моих рук. Там змей словно захлебнулся своей свободой, а затем рухнул вниз.

Подобное братание с ветром, это как зов, которому, по мнению некоторых, нужно следовать, чтобы быть “свободным”. Такой “свободе” противоречит постоянство, которое может показаться обременительной неволей на одном и том же месте, с одним и тем же человеком, верой,



отчизной, любовью... Однако здесь поможет сравнение сухого пучка веток, гонимого ветром по пустыне с глубоко укоренившимся деревом.

Верность – это *укоренение*. Не знают её вкуса те, кто избегают связей и уз, люди с блуждающим сердцем и

чутствами. Не знаєш края, лише пролетів над ним. Не відкриєш тайни людини, лише позабавившись з ним. Не знаєш ваги плодів творчості, любові і життя, уникати бремені. Честертон писав, що чим більше річ мертва, порожня, безплідна і не

важка, тим більше вона передвигается. Речі ж плодотворні – більше важкі і менше подвижні, вони подібні схибаючомуся під важкістю плодів дереву.

Підготувала с. Марія

Окунева

ЦІНУЙТЕ ЧАС

Так сталося, що небо нас кожен день не цікавить. В нашому розумінні це щось безмежне з зірками, сонцем, місяцем, хмарами, де гуляє вітер. По закінченні земного життя маємо там бути. Але до кінця не розуміємо як це може статися. Бог має нас забрати до себе на небо. Куди? Чи там є якась країна, про яку невідомо? Як ми там будемо ходити? І взагалі, це для нашого розуміння недосяжно.

Зрозуміти вічність, значення людини на землі, можна через молитву - щиро, щоб пронизувала серце і розум. Є молитви різні: основна “Отче наш....”, яку нас навчив Ісус Христос, особисті – великі, малі, але всі вони повинні проходити через серце, бути вистраждани, щоб нас вислухав Господь. Все залежить від нас самих. Наскільки ми можемо прощати один одному, любити один одного, щоб наші молитви були духовно зростаючими і прийняті Богом?

Щиро молитву прощення і любові нам залишив Ісус, сказавши: “Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять” (Лк. 23, 34). Молитва надії і довіри теж прозвучала з вуст Ісуса: “Отче, у твої руки віддаю дух мій!” (Лк.23,46).

Кожну секунду цінував св. Франциск, після того, як Господь відкрив його істинне покликання на землі. Він відкрив, що Бог є його Отцем! В той час, коли земному отцю, Петру Бернардоне, повернув одяг, освідчився, що відтоді тільки Бога буде називати Отцем. В тім Отцю міг братом називати кожного, з ким зустрічався.

Постать св. Франциска! Це людина, яка в усьому повністю довірилася Богу. Мабуть, не даремно Господь його вибрав, щоб



показати нам, що не достаток керує людиною, що це не те, що їй потрібно. Для духовного зростання, для з'єднання з Богом, з вічністю ми повинні щиро довіритися Господу, не залишаючи і крихти сумніву і тоді Він поведе нас своїми проторенними доріжками до вічності.

Молитва і св. Франциск! Це одне ціле. Неможливо відділити молитву від Франциска, в Франциска від молитви. З розповідей братів, ми знаємо, що під час молитви св. Франциск підіймався над землею і зависав у просторі. Це чудо бачили його послідовники і деяки з братів навіть проповзали між землею і Франциском. Ця духовна єдність, ця досконалість, ця довіра так необхідні нам. Тільки Отець, Котрий безмежно кохає, прощаючи нам гріхи, може дати стільки проявів добра, які тільки були б прийняті нашою людською натурою.

Дорогі брати і сестри, мудро використовуйте відведений нам час, бо, як сказав Апостол Павло: "... як мудрі, використовуючи час, бо дні лихі" (Еф.5,15-16).

Щоб не тільки ми самі, але й люди поруч змогли духовно приготуватися і зрозуміти велике Воскресіння Господнє. Пам'ятаймо про головне – дорогоцінна кожна секунда. Ми повинні пізнавати, роздумувати про життя Ісуса, про Його боротьбу між Людиною і Богом під час 40-денного посту в пустелі. Тільки через молитву, через піст, через наші відкриті серця можливо зрозуміти цю Велику Жертву. Не витрачайте час марно в швидкоплинних розпустах і непотрібних справах "... але сповнюйтеся Духом" (Еф.5,18).

Використовуйте виділений нам час, як великий Божий Дар, щоб з розумінням, з радістю, з духовним оновленням прийти до Божого Воскресіння. "Поводьтесь, як діти світла. Проказуйте між собою вголос псалми й гімни та духовні пісні, співайте та прославляйте у серцях ваших Господа і дякуйте за все завжди Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа" (Еф.5,19-20).

Господи, оздоров наші душі і тіла,

Освятити наш розум і дай мудрості в наше серце,

Щоб ми могли зрозуміти своє покликання!

Підготувала с. Людмила Данилко



ПАСХАЛЬНА АДОРАЦІЯ

В Євангелії від Луки читаємо, як один з учнів Христа просив Його: “Господи, навчи нас молитись, як і Йоан навчав своїх учнів”(Лк 11,1). А Він у відповідь дав молитву “Отче наш...”

“Отче наш, Ти, що єси на небесах...” Небо – це місце перебування Бога. Це також символ, яким виражаємо велич, красу, нескінченність, безмежність, таємничість Бога і Творця всесвіту. Небо може означати недосяжність Господа але й також може символізувати Його безконечну близькість і любов до кожного з нас, бо коли дивимось на небо з землі, воно є всеохоплюючим для нас.

“...нехай святиться ім'я Твоє...” Бог є Отець, є Любов. Це слово найкраще висловлює Божу природу, ким Бог є насправді. Перед своїми страстями Ісус просить: “Отче! Я об'явив Твоє ім'я людям, яких Ти від світу передав мені... Отче Святий! Заради імені Твого бережи їх, тих, що їх Ти мені передав, щоб були одно, як ми!... Я об'явив ім'я Твоє ім'я і об'являти буду, щоб любов, якою Ти полюбив Мене, в них перебувала, а Я – в них”.

“...нехай прийде Царство Твоє...” Царство Боже не здобувається зброєю. Це радше невидиме царювання Бога. Воно починається в духовній площині, непомітно виростає зсередини, розвивається і тоді стає видимим назовні. Щоб досягнути Боже Царство, необхідно чинити волю Небесного Отця, зокрема ж діла милосердя і братньої любові.

“... нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі...” Христос каже: “Така бо воля Мого Отця. Щоб кожен, хто Сина бачить і вірить у Нього, жив життям вічним, і щоб Я воскресив Його останнього дня” (Ів. 6,40). Воскреснути до життя вічного – це ласка спасіння, що її Христос заслужив нам своєю смертю на хресті. Святий апостол Павло каже: “Бог хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до розуміння правди “ (І Тим. 2,4), а святість – необхідна передумова спасіння. Тому Святий Павло наголошує: “То є воля Божа, що добре, що вгодне, що досконале” (Рим. 12,2).

“...хліб наш насущний дай нам сьогодні...” Щоденного хліба потребує наше тіло, аби існувати, лікувати наші рани і т.д. Але хлібом є також і Слово Боже: “Писано, що не самим хлібом житиме людина, але всяким словом Божиим” (Лк.4.4). Та крім слова Божого “хліб насущний” має й інше значення, а саме – Євхаристійного хліба. Христос – вочленене Слово Боже, каже: “Я хліб, який з неба зійшов... Я – хліб життя...” (Ів. 6. 41-51). В нагороду за єдність з Христом через



споживання Євхаристії та зберігання заповідей сам Бог перебуватиме в житті людини: “Коли хтось Мене любить, то й слово Моє берегтиме, і злюбить його Мій Отець, і Ми прийдемо до нього, й у ньому закладемо житло” (Ів. 14, 23).

“...і прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим...” Від самого початку людина опинилася в стані, що їй потрібно було поєднання з Богом, бо Адам не додержав Божої заповіді. А Господь змилювався над ним: “Він знає, з чого ми зліплені, Він пам’ятає, що ми – порох” (Пс. 103,14). Одна з перших передумов прощення – прощати нашим ближнім. Чому Господь узалежнює своє прощення від нашого? Бо наше прощення ближнім є доказом любові, щирості і нашого розкаяння та навернення: “Коли, отже, приносиш на жертovníк дар твій і там згадаєш, що твій брат має щось на тебе, зостав там перед жертovníком твій дар, - піди, помирись перше з твоїм братом і тоді прийдеш, принесеш дар твій” (Мт.5). Як часто маємо прощати своєму братові? Ісус каже: “Не кажу тобі до сімох разів, але – до сімдесяти раз по сім” (Мт.18). Отже, завжди маємо очікувати нашого брата з любов’ю і терпеливістю, бо знаємо нашу слабкість.

“...і не ве́ди нас у спокусу, але визволи нас від лукавого...” Спокушання Христа в пустині є образом усякої спокуси, що зазнає людина на землі. В першій спокусі диявол пропонує Ісусу, щоб він заспокоїв Свій голод і цим виявив невірність волі Отця, бо таким чином, випередив би той час, коли Отець Небесний мав Його наситити хлібом ангелів. Друга спокуса більш підступна: “Коли Ти Син Божий, кинься додолу”. Диявол спокушує до гордості, бо той, хто прагне людської слави, ніколи не дбає про вічну славу, яка не в’яне і не проминає. У третій спокусі поклонитися сатані бачимо, як лукавий зводить людей оманом і брехнею. Христос вказує, що спокуси треба рішучо відганяти.

“Амінь” вживалось як підтвердження того, що хтось брав на себе зобов’язання. Урочистим “Амінь” закінчуються всі славословлення Бога у псалмах. Христос вживав це слово дуже часто і з ще глибшим змістом. Цим Він підтверджує важливість і правдивість Свого посланництва. Але Він і Сам є Істиною – тобто, за словами апостолів, волоченим “Амінь” Отця (Одкр. 3,14). Отже, слово “Амінь”, або “нехай так буде” має широке значення. І коли ми в кінці Господньої молитви кажемо “Амінь”, тим повністю погоджуємось з усіма словами цієї молитви. Це “Амінь” включає в себе всі прохання молитви “Отче наш...”, ми ніби їх знов повторюємо, робимо своїми власними, просимо в Отця Небесного, якого також визнаємо нашим Отцем, щоб Він прийняв і поблагословив їх. Словом “Амінь” ми ще раз відновлюємо



наші зобов'язання перед Богом і Церквою, що докладемо усіх зусиль, аби втілити їх в життя, щоб бути таким чином злученими з Отцем Небесним тут, впродовж нашого життя, і в Небесному Царстві, - нехай так станеться!

Підготувала с. Марія Окунєва

ПАСХАЛЬНІ ВІДВІДИНИ СЕСТЕР

Після кожного великого свята – чи то Різдво Христове, чи Пасха – наша францисканська спільнота відвідує своїх сестер, які не в змозі прийти на зібрання, чи то із-за хвороби, чи то із-за старості. Розділяємо з ними радість свята, роздаємо подарунки, щоб вони відчували, що ми є одна духовна, францисканська родина.

9 квітня 2005 року сестри Олена Зіневич, Марія Окунєва, Ірина Бітюцька, Неля Ганська та Марія Турун відвідали сестер Бартковяк Леокадію, Рисич Ану, Долгих Марію, Остринську Ядвігу, Шемет Антоніну, Винославську Ядвігу, Соколовську Станіславу. Привітали зі святом Пасхи, розділили з ними радість Воскресіння Спасителя світу, передали подарунки від спільноти. Ці відвідини давали кожній сестрі справжню францисканську любов.



На очах у багатьох блищали сльози радості. Сестри відчували, що не самі в своїй хворобі і старості – їх люблять, пам'ятають і турбуються про них. І кожен дякував Милосердному



ноті, де кожен може
вчинком.

Старша ФОС м.
Житомира с.

Олена Зіневич

Спогади

ЗУСТРІЧ ЗІ СВЯТИШИМ ОТЦЕМ ІВАНОМ ПАВЛОМ II В КИЄВІ

В днях з 23 по 27 червня 2001 року, в рамках Апостольського паломництва, нашу країну відвідав вселенський архієрей Папа Римський Іван Павло II. Цей офіційний візит Його Святості мав перед усім душ пастирський характер. Папа прибув, щоб відвідати свою паству, тобто вірних Католицької Церкви латинського, візантійського і вірменського обрядів. З другої сторони цей візит відбувся також на державному рівні, тому що Його Святість прибув в Україну на запрошення президента і керівництва нашої країни як голова держави Ватикан, з якою Україна в 1992 році відновила дипломатичні відносини, хоча взаємини з Римським Апостольським престолом не був для України виключно пострадянським явищем. Ці взаємини сягають початків християнства в Україні і постійно проявлялися на протязі віків.

Згадуючи про цей візит, хочеться воскресити його в нашій пам'яті. “Дякую вам за доброту і щирість”, - сказав папа Іван Павло II українцям, бо він бачив нас добре і щиро. Його слова, які промовив в Львівському аеропорту: “До побачення, Україно! Нехай завжди береже тебе Господь!” – лунають і нині в наших серцях.

Не бійтеся відкрити двері для Христа!, - закликав він раніше і продовжує робити це і тепер, в ці сумні для нас дні. Навіть, будучи німеччиною, Папа Іван Павло II показав людям любов і спокій. Висохнуть сльози, зів'януть квіти, але в наших серцях залишиться наука Папи і буде діяти в них. Він безмовний, але говорить більше

ніж упродовж усього свого служіння і з вікна Дому Небесного Отця поглядає на цей світ, на плоди свого служіння. У вічне життя світла і миру перейшов Папа Іван Павло II.

Віддаючи останню шану, прийшли і християни, і віруючі різних конфесій, і люди далекі від Бога. Зробивши хрест біля тіла. Вони виходили сяючими, бо раділи, що він лежав і випромінював спокій. Тілесно він відійшов, а в душі залишився з нами. Це була людина, яка несла мир у світ! Розстатися з цим світом, аби народитися для іншого – знаком якого є Воскресіння Христа! Про що думали люди в цей час? Можливо, про те, що треба рахуватися з можливістю смерті і постання перед Господом і Суддею.

Папа Іван Павло II – це совість нашої планети і гордість всього слав'янства. Відповідальність кожного подвоюється, якщо хтось зробив не так, як говорив він. Святіший Отець жив і все чинив через Христа, з Христом і для Нього.

Ми, віруючі, щасливі, що літом 2001 року змогли зустрітися з Папою Іваном Павлом II, побачити його мудру посмішку, почути його люблячі слова, звернуті до нас. Численні молитви і наші несмілі бажання здійснили диво і Святіший Отець був присутній серед нас. Мир, спокій і покаєння привіз він з собою в Україну!

“Знову розпочав Ісус навчання над морем. Сила людей зібралася навколо нього, тож увійшов у човен і сидів у ньому, на морі, а весь народ був на землі при морі..” (Мр.4.1).

Поява Святішого Отця Івана Павла II, як намісника Христа на землі, біля бушую чого моря України, була довгоочікуваною та необхідною. Зерна, що впали з рук сіяча дадуть свої плоди і навіть для тих, хто цього не хотів. Бо вказав Господь: “Хто має вуха слухати, хай слухає.” (Мр.4.9). І слухали Пастиря Божого десятки тисяч людей, які приїхали з усіх кінців України та з-за її кордону і ті, що не мали змоги приїхати. А Слово Боже, промовлене з допомогою Святого Духа, проникало в серця, відкриваючи в них внутрішній розлад, неправдивість, міжконфесійні образи і лікувало незагоєні рани. І хай це лікування не було раптовим, пройде якийсь час, воно обов'язково дасть свої плоди, бо чого не можуть люди, може благодать Божа, яка діє в середині кожного.

Що очікували віруючі, вирушаючи в паломництво на зустріч зі Святішим Отцем, Апостолом “Петром наших часів”. Це і надія одержати Боже благословіння і бажання принести жертву за всі

свої гріхи та слабості, ще раз почути про ті істини, що лежать в основі нашої віри та осягнути їх глибину, і просто подивитися на нього, послухати і зрозуміти. І Папа ще раз повторив нам ці прості слова: “Бог любить вас. Не бійтеся!”

Під час процесійного ходу серед дарів, складених на Божому вівтарі, були і декларації, складені в нашому приході, в котрих вірні добрими вчинками і молитвами виражали вдячність Богу за Його велику доброту та ласкавість, за чудесний дар паломництва Святішого Отця в Україну.

В зведеному хорі римо-католицьких парафій України ми чули і чудові голоси сестер і братів із молодіжного хору нашої парафії. Це вони разом з іншими прославляли Бога.

Радість від цієї зустрічі залишилася в наших серцях і ніколи не мине!

“Пильнуйте, бо не знаєте в який день прийде наш Господь”, - закликав Папа Іван Павло II, щоб все наше життя приготувало нас до цієї миті. Тож прагнемо прямувати за Христом, щоб радіти вічним відпочинком у Небі!

Сумуємо за Святішим Отцем, любимо його за здатність донести людям віру і любов, за підняття людської гідності. Це була людина близька до наших сердець.

Молімося серцем, як вчив Христос, будьмо побожнішими! Віддаємося під опіку Небесної Матері, бо в Її руках залишив Папа Іван Павло II Церкву, яку на землі нікому не подолати.

Бог дав нам добро в особі Папи Івана Павла II, тож подякуємо Йому і прославимо Милосердного Бога в Його безмірній любові до нас!

Підготувала с. Людмила Павловська

Святі францисканці

СВЯТА МАРІЯ АННА ВІД ІСУСА

діва з III Ордену 1618 –1645 (спомин 28 травня)

Марія Анна була дочкою іспанського офіцера Ієроніма і креолки Марії Анни.



Народилась 31 жовтня 1618 року в Куїто в Еквадорі. Вихованням дитини займалась старша сестра Ієроніма, бо батьки Марії померли, коли вона була зовсім маленькою. У віці 7 років вона прийняла Перше Причастя, склала обітницю чистоти і обрала собі ім'я Марія Анна від Ісуса. Сім'я бажала, щоб Марія поступила до монастиря францисканок, але вона вирішила піти до III Ордену св. Франциска. Жила в зосередженій самотності, віддаючись спогляданню та роздумам і умертвінню. Але не уникала в той самий час контактів з людьми. Вона грала на гітарі, співала, потішала засмучених, поєднувала негрів і індіан.

Такий спосіб життя швидко відбився на її здоров'ї. У 1645 році в Куїто почалися землетруси і різні епідемії. Марія Анна пожертвувала своє життя за мешканців родинного міста. Багато молилась і лікувала хворих. Деяки з її вчинків милосердя вважали чудесами. Не оминули її також болісні терпіння. Завдяки її стражданням і заступницькій молитві Господь зменшував кількість землетрусів і хвороб. Коли Марія Анна відійшла до Господа 26 травня 1645 року, все місто оплакувало її і повторювало: "Померла свята". Її називали "лілія Куїто". Папа Пій XII канонізував її 9 липня 1950 року. Вона являється першою святою з Еквадору, також її проголосили народною героїнею.

Боже, Ти вчинив, що свята Марія Анна від Ісуса, незважаючи на спокуси цього світу, через дівочу чистоту і постійне покаяння завітла, як лілія серед тернів; зроби через її заслуги і заступництво, щоб ми зірвали з гріхом і старанно прямували до святості. Через Христа Господа нашого. Амінь.

Підготувала с. Марія Окунєва.

Светлой памяти Пантифика

Весть по миру прошла – он скончался,
Все склонились в печали, в слезах
Он спокойно с миром расстался,
С добротой и надеждой в очах.

Папа умер – любовь и надежда.
На прощанье махнули рукой.
Его жизнь, как большая легенда
В четверть века прошла над землёй.

Жил, боролся, творил и верил,
Умолял, просил, восхвалял,
Сотни стран, он с поклоном объездил
Славу церкви и Бога поднял.

Он любил нас, просил прощения,
Сердцем, словом нас защищал,
Миром шёл он дорогой священной
И молитвой нам путь освещал.

И открылись врата ему рая,
Путь земной он закончил свой
И ушёл он – грехи нам прощая
С верой к Господу в мир неземной.

Мы скорбим, как о самом близком,
Дорогом, что роднило нас всех
Он остался нам судеб Пророком,
Самый близкий для всех человек.



Его голос земли был – мольбою,
Взгляд светился добром и теплом
Грешных нас закрывал он собою
Был он веры и ласки творцом.

И склонясь в молитве перед богом,
Он о грешных нас будет просить
И в Господнем взгляде очень строгом,
Вымолит – заблудшим жизнь продлить.

И фатимское чудо твердило,
Три пророчества миром пройдут
Про священника в белых одеждах
И к кресту был его веры путь.

Класович Юрий Виталиевич
м. Житомир
5 апреля 2005 г.

